

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně **T. S., st. příslušnost: X,**
bytem Y

proti

žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-113824-4/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně podala dne 10. 8. 2016 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Ministerstvo vnitra v rámci řízení o této žádosti vycházelo také ze skutečnosti, že žalobkyně v předchozím období na území ČR pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, dále tedy ověřovalo, zda žalobkyně tento účel pobytu plnila. V rámci tohoto ověřování Ministerstvo vnitra od Pražské správy sociálního zabezpečení zjistilo, že žalobkyně má dlužné zálohy na pojistném a penále ve výši 55 188 Kč. Za účelem zjištění skutečného stavu věci stran toho, zda žalobkyně plnila účel předchozího pobytu, Ministerstvo vnitra žalobkyni dne 13. 3. 2017 předvolalo k výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (předvolání bylo doručeno fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu; zásilka ale nebyla vhozena do schránky a byla vrácena Ministerstvu vnitra). Žalobkyně se k tomuto výsledku bez omluvy nedostavila.
2. Ministerstvo vnitra tedy následně rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. OAM-10492-13/ZM-2016, žádost žalobkyně dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítlo, neboť se žalobkyně nedostavila k pohovoru (výsledku), ke kterému byla předvolána (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
3. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž namítala, že předvolání k výsledku neobdržela, což mohlo být způsobeno tím, že na ubytovně / v hotelu, kde bydlí, nemá vlastní poštovní schránku (a doručování úředních písemností zde bylo vždy problematické). Uvádí, že její nepřítomnost na výsledku rozhodně nebyla úmyslná a nebyla vyvolána obavou z pohovoru, žalobkyně zákon neobcházela. Rovněž vyjádřila vůli se zúčastnit pohovoru v novém termínu. Dále žalobkyně stručně rekapitulovala, jak v minulosti plnila účel pobytu v ČR. V rámci tohoto přehledu rovněž uvedla, že její syn má v ČR trvalý pobyt od r. 2015; že má u PSSZ nastaven splátkový kalendář a že od r. 2007 nemá v Rusku žádné bydliště ani nemovitost.
4. Toto odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-113824-4/SO-2017, zamítla (dále jen „napadené rozhodnutí“). V jeho odůvodnění uvedla, že bylo úkolem žalobkyně si zajistit, aby jí v místě hlášeného pobytu mohly být řádně doručovány písemnosti, nebo si obstarat zástupce pro doručování. Žalobkyně věděla o probíhajícím řízení zahájeném na její žádost, a proto mohla očekávat, že jí v jeho rámci budou zasílány písemnosti. Předvolání k výsledku bylo žalobkyni řádně doručeno. Dále žalovaná uvedla, že skutečnost, že syn žalobkyně má v ČR povolen trvalý pobyt a že žalobkyně nemá od r. 2007 v Rusku žádné bydliště ani nemovitost nemá pro posouzení věci relevanci, neboť ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepředpokládá posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně se s tímto výsledkem neztotožnila a proti uvedenému rozhodnutí podala dne 27. 9. 2018 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Obsah žaloby, vyjádření žalované a jednání ve věci

6. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že jí předvolání k výsledku nebylo doručeno, neobdržela žádnou výzvu k převzetí zásilky. Žalobkyně uvádí, že není možné po ní požadovat, aby po celou dobu řízení, kdy navíc Ministerstvo vnitra nedodrželo zákonnou lhůtu 90 dnů pro rozhodnutí, aktivně hledala, zda jí nebyla zaslána nějaká zásilka. Žalobkyně dále odkazuje na § 20 odst. 3 správního řádu s tím, že doručovaná zásilka mohla být předána jiné osobě. Oznámení podle § 23 odst. 4 nemohlo být vhozeno do schránky (žalobkyně poštovní schránku nemá), mohlo ale být zanecháno na recepci, což se nestalo.
7. Zadruhé žalobkyně zpochybňuje důvod, pro který Ministerstvo vnitra žalobkyni předvolalo k výsledku podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně Ministerstvo vnitra nemělo žádné důkazy o tom, že by porušovala nebo obcházela zákon, nemohlo tedy vzniknout žádné důvodné podezření, které by bylo způsobitelné odůvodnit provedení výsledku podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
8. Zatřetí žalobkyně namítá, že správní orgány měly posuzovat přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a také jejich příbuzných, kteří v ČR pobývají. (zde odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39 a ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34). Žalobkyně uvádí, že by pro ni bylo těžké odloučení od syna, který má v ČR povolen trvalý pobyt (zde odkazuje na ustanovení směrnice Rady č. 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny). V ČR žalobkyně pobývá 11 let, s domovskou zemí zpřetrhala vazby, nevlastní v ní žádný majetek a nemá tam žádné zázemí.
9. Začtvrté žalobkyně namítá, že správní orgány porušily § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu neboť nezjistily spolehlivě stav věci v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí (včetně okolností svědčících ve prospěch žalobkyně).
10. Zapáté žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je adresováno T. S. nar. X, dále ve vymezení předmětu řízení je ale jako datum narození rozporně uvedeno datum Y, jde tedy o omyl v osobě.
11. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 16. 11. 2018 k podané žalobě odkázala na napadené rozhodnutí. K páté žalobní námitce uvedla, že se jedná o prostou písařskou chybu, kterou lze zhojit vydáním opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu. Z kontextu je zřejmé, že se jedná o rozhodnutí ve věci žalobkyně.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná na výzvu soudu podle § 51 s. ř. s. nijak nereagovaly, je tedy dána fikce souhlasu s rozhodováním bez nařízení jednání.
13. Žaloba není důvodná.
14. Městský soud se nejprve zabýval **první žalobní námitkou spočívající v tom, že žalobkyně nebyla řádně předvolána k výsledku, resp. jí předvolání k výsledku nebylo řádně doručeno.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

15. Podle § 23 odst. 1 správního řádu, [n]ebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.
16. Podle § 23 odst. 4 správního řádu, [a]dresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.
17. Podle § 24 odst. 1 správního řádu, [j]estliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.
18. Podle § 24 odst. 2 správního řádu, [p]rokáže-li adresát, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může za podmínek ustanovení § 41 požádat o určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena.
19. Městský soud této námitce nemohl přisvědčit. Otázkou doručení předvolání ze dne 13. 3. 2017 k výsledku, který měl proběhnout podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, se zabývalo Ministerstvo vnitra a podrobněji i žalovaná. Městský soud se s jejich hodnocením ztotožňuje. Žalobkyni bylo předvolání doručováno na adresu, kterou uvedla ve své žádosti ze dne 10. 8. 2016 a která byla v evidenci cizinců evidována jako místo jejího pobytu. Z doručení k tomuto předvolání vyplývá, že žalobkyně nebyla zastižena, a tak ji byla zanechána výzva k převzetí zásilky s poučením a zásilka byla následně uložena (dne 16. 3. 2016). Takovýto postup je plně v souladu s § 23 odst. 4 správního řádu. Žalobkyně si následně zásilku ve lhůtě 10 dnů nepřevzala, a tak jí v souladu § 24 odst. 1 správního řádu bylo předvolání doručeno fikcí. Zásilka následně nebyla vhozena do schránky nebo zanechána na jiném vhodném místě, ale byla vrácena Ministerstvu vnitra.
20. Městský soud neshledal na uvedeném postupu doručování žádné vady. Předvolání bylo žalobkyni doručeno fikcí doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu. Skutečnost, že zásilka následně nebyla vhozena do schránky nebo zanechána na jiném vhodném místě, jak umožňuje § 23 odst. 4 správního řádu, a v důsledku toho se žalobkyně s obsahem této zásilky ve skutečnosti neseznámila, nemá na platnost fikce doručení vliv. Vhození písemnosti do schránky není podmínkou pro uplatnění fikce doručení (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014-41).
21. Žalobkyně v odvolání uvedla jisté důvody, proč bylo doručování v místě jejího pobytu komplikované, nicméně s těmito důvody se přesvědčivě vypořádala žalovaná (viz bod 4 shora). K tomu je třeba uvést, že žalobkyni v převzetí zásilky nebránila okolnost, kterou by bylo možné posoudit jako vážný důvod ve smyslu § 24 odst. 2 správního řádu. Předvolání bylo žalobkyni doručováno řádným způsobem na adresu, kterou uvedla v žádosti a která byla evidována jako její místo pobytu; bylo odpovědností žalobkyně zajistit, aby jí na této adrese mohly být písemnosti doručovány adekvátním způsobem, tak aby měla jistotu, že se doručovaná písemnost skutečně dostane do jejích rukou. Žalobkyně na adrese, na kterou jí bylo doručováno, neměla zřízenou poštovní schránku. Existence poštovní schránky, do které by bylo možné písemnost samotnou nebo oznámení o neúspěšném doručení podle § 23 odst. 4 správního řádu vhodit, ale není podmínkou

řádného doručení. Oznámení podle § 23 odst. 4 správního řádu (spolu s poučením podle odst. 5 tohoto ustanovení), které je stěžejní pro uplatnění fikce doručení podle § 24 odst. 1 správního řádu, může být zanecháno i na jiném vhodném místě v místě doručování. Z doručanky k předvolání ze dne 13. 3. 2017 vyplývá, že taková výzva v místě doručování zanechána byla.

22. Městský soud dále konstatuje, že zásilka obsahující předvolání nemohla být předána jiné osobě nacházející se v místě doručování nebo poblíž podle § 20 odst. 3 správního řádu, neboť uvedená písemnost byla doručována žalobkyni do vlastních rukou.
23. Dále se městský soud zabýval druhou žalobní námitkou vztahující se k oprávnění Ministerstva vnitra požadovat provedení výsledku žalobkyně podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
24. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti (dále jen „rozhodné znění“), *[s]právní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.*
25. Městský soud na tomto místě konstatuje, že citované ustanovení skutečně předpokládá, že výsledek cizince (zde žadatelky o pobytové oprávnění) může Ministerstvo vnitra požadovat jen v nezbytných případech, tedy v případech, kdy k tomu je určitý legitimní důvod. Nemohl se ovšem ztotožnit s tvrzením žalobkyně, že v posuzovaném případě žádný takový důvod dán nebyl. Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí přesvědčivě vysvětlilo, že při posuzování žádosti žalobkyně a ověřování toho, zda plnila účel předchozího pobytového oprávnění, zjistilo okolnosti, které vzbuzovaly důvodné pochybnosti (relativně vysoký nedoplatek u PSSZ), zda tomu tak bylo. Městský soud je ve shodě s Ministerstvem vnitra toho názoru, že takto vzniklá pochybnost byla legitimním důvodem k tomu, aby ministerstvo mohlo požadovat výsledek žalobkyně podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
26. Dále se městský soud zabýval třetí žalobní námitkou vztahující se k absenci posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
27. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, *[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
28. Ani této žalobní námitce nemohl městský soud přisvědčit. Ust. § 56 odst. 1 písm. a) aplikované na základě § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nepředpokládá, že by při zamítnutí žádosti z daného důvodu měla být posuzována přiměřenost takového rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života cizince (srov. § 174a zákona o pobytu cizinců).

29. Městský soud nicméně připomíná, že správní soudy dospěly ve své rozhodovací praxi k závěru, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případech zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v jiných případech (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36) [citováno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020-31, bod 33].
30. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře tedy dovodil, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života je třeba vzít do úvahy i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců nepředpokládá, a to na základě přímé aplikace čl. 8 Úmluvy. Jak ale Nejvyšší správní soud dále specifikoval v rozsudku ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, tak čl. 8 Úmluvy se v naznačených případech bude aplikovat pouze za určitých podmínek. Konkrétně uvedl (bod 19 rozsudku): „NSS si je vědom toho, že článek 8 Úmluvy je samozřejmě přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Avšak k jeho potenciální aktivaci musí cizinec v řízení, jako je to nyní, vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, bod 15). V tomto případě je navíc třeba konstatovat, že čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn. že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy. Proto ministerstvo ani žalovaná nemusejí nutně vypořádávat všechny výtky nepřiměřenosti, rozhodně ne ty, které ani při vší představivosti nemohou aktivovat ochranu dle čl. 8 Úmluvy.“
31. Uvedené závěry tedy městský soud vztáhl na nyní posuzovaný případ. Předně tedy městský soud konstatuje, že neplatí bez dalšího teze žalované, že nebyla povinna zkoumat dopady zamítnutí žádosti žalobkyně do jejího soukromého a rodinného života. Otázkou tedy je, zda žalovaná – ve světle výše rekapitulovaných závěrů Nejvyššího správního soudu – tuto povinnost v posuzovaném případě měla, resp. zda žalobkyně se této nepřiměřenosti dovolala, tedy vznesla konkrétní tvrzení o ní vypovídající. Městský soud je toho názoru, že tomu tak v posuzovaném případě nebylo. Jediné tvrzení, které v rámci správního řízení žalobkyně v tomto ohledu vznesla, je obsaženo v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm žalobkyně uvedla, že její syn v ČR pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a že v Rusku nemá od r. 2007 bydliště ani nemovitost. Takové obecné konstatování ale nevypovídá o konkrétních rodinných a společenských vazbách žalobkyně (např. žalobkyně neuvádí, jaký má vztah se svým synem) a jejich rozvrstvení v ČR a v Rusku, ani o její schopnosti přesídlit zpět do Ruska apod. Podle názoru městského soudu takovéto kusovité tvrzení, není důvodem pro přímou aplikaci čl. 8 Úmluvy. Žalovaná tedy neměla povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

32. Současně městský soud konstatuje, že v posuzovaném případě nebyl dán prostor pro aplikaci směrnice Rady č. 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, neboť tato směrnice se dotýká řízení o pobytových oprávněních za účelem sloučení rodiny (viz čl. 3 směrnice). V nyní posuzované věci se nejednalo o řízení ve věci sloučení rodiny; žalobkyně žádala o udělení zaměstnanecké karty, tedy o pobytové oprávnění udělované za jiným účelem.
33. Dále se městský soud zabýval čtvrtou žalobní námitkou týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
34. Městský soud této žalobní námitce nemohl přisvědčit. Předně se jedná o žalobní námitku, která je zcela nekonkrétní, žalobkyně vůbec nespecifikuje, jaké skutečnosti správní orgány opomněly v řízení zjistit. Nadto městský soud obecně podotýká, že takovouto povinnost má správní orgán primárně v řízeních zahajovaných z moci úřední, resp. v řízeních, v nichž má být účastníku uložena povinnost (srov. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu). Jinak je tomu ale v řízení o žádosti, ve kterém primární odpovědnost za doložení zákonem vyžadovaných náležitostí žádosti leží primárně na žadateli (správní orgán je pouze povinen žalobce na případně nedostatky upozornit a poskytnout mu prostor pro jejich odstranění – srov. § 45 odst. 2 a § 39 odst. 1 správního řádu).
35. Správní soudy již v minulosti dospěly k závěru, že v řízení o žádosti je to právě žadatel, kdo musí v tomto ohledu vystupovat vůči správnímu orgánu aktivně, jinak se vystavuje riziku, že jeho žádost bude zamítnuta, resp. o ní vůbec nebude rozhodnuto. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 11. 2019, č. j. 7 Azs 345/2019-24, shrnul předchozí judikatorní závěry k této otázce následovně (bod 16 rozsudku): *„Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36). Z uvedené judikatury rovněž vyplývá, že pokud zůstane žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži. Lze přiměřeně odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018 - 58, v němž je o povinnosti žadatele poskytnout potřebnou součinnost uvedeno, že v „řízení o žádosti je tato povinnost ještě silnější, neboť nelze po správním orgánu požadovat, aby za účastníka řízení obstarával podklady a skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění jeho žádosti.“ Žadatel, který má zájem na tom, aby bylo jeho žádosti vyhověno, proto musí být v řízení o žádosti aktivní, což mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon. Pokud tak nekoná, pak to pro něj může mít negativní následky, které si však způsobuje sám svou vlastní nečinností.“*
36. Ve vztahu k páté žalobní námitce městský soud ve shodě s žalovanou uvádí, že nesprávně uvedené datum narození žalobkyně v napadeném rozhodnutí nepředstavuje vadu, která by měla za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí. V uvedeném případě nevzniká v kontextu vydání napadeného rozhodnutí a celého jeho obsahu pochybnost o tom, o rozhodnutí v jaké věci se jedná, ani kdo je jeho adresátem. Jedná se tak pouze o formální vadu napadeného rozhodnutí, kterou lze jako zřejmou nesprávnost opravit postupem podle § 70 správního řádu.

IV.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobkyně neměla ve věci úspěch, nepřiznal jí soud náhradu nákladů řízení. Žalované, která měla ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jí tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. března 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.